

Ahojte, volám sa Alex a mám 21 rokov. Celkom bežný vek až na to, že keď sa pozriem dookola mám pocit, akoby som niečo zmeškala. Vždy som bola knižný typ. Z knižnice ma bolo problém dostať a kvôli knihám som bola ochotná aj nespáť. Tak ako ostatní moji spolužiaci kvôli zábavám frajerom a podobne. Ja nie. Žila som vo svojom vlastnom svete. Ale potom sa niečo zmenilo. Zrazu som aj ja chcela veľa kamarátov, priateľa, užívať si život... však prečo nie? Aj ja mám na to právo. Ale pozriem sa dookola a vidím 13 ročné dievčatá ako už pomaly majú 6-teho frajera, 15 ročné riešia potraty a už aj oveľa mladší začínajú s fajčením a alkohol zamýšľam sa či niečo nie je so mnou v poriadku. Nezmeškala som svoju šancu na život? Nie som už príliš stará? Kedy ste naposledy stretli 21 ročné dievča s minimom skúseností? No ja teda ešte vôbec. Lenže ja sa odmietam vzdáť. Kašlem na tie blbé pocity proste som sa rozhodla žiť a objavovať všetko čo mi život môže ponúknuť. Robiť chyby, aj keď možno s oneskorením ale každý sme iný. Tak prečo nie?

Príbeh prvý: O tom ako som dostala nečakaný dar rozhovoru.

Streda večer. Vlak ku kamarátke na oslavu mi ide o 3:15, neskôr sa ide do baru... Mám plán: nemôžem spať inak na ten vlak nevstanem. Zatiaľ to ide dobre. Zo školy ideme do baru na kvíz, aby sme si prevetrali záuity. Erasmáci samozrejme tvoria väčšinu. Odkedy som sem prišla už sme stihli utvoriť takú väčšiu skupinku divný ľudí asi z každého kúta zeme: Portugalci, Slováci, Slovinka, Belgičania, Francúzi, Gréci... Rozdelili sme sa na dve skupiny a rivalita začala.

„Nemáte šancu lúzri!“

„Hovor si čo chceš ak sa budeš cítiť lepšie ale na nás nemáte, jednoducho si to priznajte!“ sa ozývalo celou cestou ku krčme. Nikto nechcel prehrať. Všetci tí druhí by nám to nikdy nezabudli. Pivo musí byť sme predsa v Čechách, takže čašníčky sa narobili s toľkými Erasmákmi. Témy kvízu boli filmy, Erasmus, informatika, história a geológia. Sranda bola neviem kto a kde vyhrabal také otázky ale prehrali sme. Náš tím prehral a ten druhý (nevyhral) ale porazili nás. A teraz z každej strany počúvať: „Haha, hovorili sme vám to!“ „Sme lepší!“ „Nebojte sa zasa až takí sprostí nie ste!“... „To sa zlepšilo!“ Prežili sme, užili sme si to a ideme smer náš stály bar. Sedíme si v pohode, pozerám na čas, veľmi zlé veľmi zlé. Je ešte len polnoc a už sa mi tam nechce byť. Ak teraz pôjdem do izby skončila som. Zaspím a ten vlak nestihnem. Ale môj vychcaný mozog niečo zaregistroval. Jeden z portugalcov odchádzal. Budem sviňa a idem ho prenasledovať? Áno budem! Ha! Pozdravila som sa zvyšku: „Čaute idem musím ísť na vlak (o tri hodiny) tak sa idem zbalit!“ a hurá prenasledovať Lukasa. Hneď prvá otázka ako som sa vynorila za ním na schodoch: „Čo ma prenasleduješ?“ Pozrel po mne, trochu nechápal, ale tak priznal si chybu a nejako sme sa dohodli nech sa to teda už druhýkrát neopakuje. Zhodou okolností bývame na tom istom poschodí a keďže som nemohla ísť spať celú cestu na 8. poschodie som sa sťažovala že nemám čo robiť nech mi niečo poradí. Vraj mám ísť spať. „Chlapče hovorila som ti, že nemôžem inak ráno nevstanem.“ „To nevádi hlavne sa dobre vyspíš.“ Očividne ho vôbec nezaujímalo, že zajtra (dnes) má kamarátka oslavu a ja tam jednoducho musím byť. Naveľa sa rozhodol, že ma odprevadí do izby. Ani neviem ako začali sme sa kvalitne rozprávať. Prekvapil ma. So všetkými ostatnými sa rozpráva inak, všetko obráti na vtip, jednoducho nie je vážny, akoby sa chcel za svoj humor skryť. Tentokrát bol vážny. Vtipný ale inak. Vážny. Rozhovor bol neskutočne úžasný. Tak dobre som si už dávno s nikým nerozumela, prebrali sme asi všetko čo sa dalo, od detstva, školy, problémov. Bolo

osviežujúce s niekým sa normálne porozprávať. S niekým kto v hlave niečo má. A nie sú to len úchylné poznámky. Je to fascinujúci človek a úžasný priateľ. (Má priateľku inak by nebol ochránený! :D) Stále sa však snažím prísť na to prečo má potrebu sa pred ostatnými skrývať za svoj humor. Ja som však rovnaká... mojou zbraňou je sarkazmus. :D